

Kaj Munk om abort

- perspektivering af Kaj Munks abortanliggende

Af universitetslektor Arne Munk, 12. juni 2000, Vedersø

Overraskende nok kom det bag på den danske offentlighed, at nationalhelten Kaj Munk var så reaktionær, at abort var ham en oprørende vederstyggelighed, et oprør mod gud, en national katastrofe, et forræderi mod menneskeheden, udtryk for et usselt og lavsindet kvindesyn, hankønnetts korrumpereede selvrespekt.

Selv det mest overfladiske kendskab til hans tankegang og livsindstilling, hvor det at ofre andre i stedet for sig selv, ofre andre for sin egen bekvemmelighed og velfærd, blandt andet at finde det i sin skønneste orden, at engelske og Amerikanske soldater forblødte for Danmarks frihed, uden at vi selv rørte en finger, ville have givet enhver færtten af, at han ikke var at finde på den galej. Skulkeriet i alle dets former var og blev ham en pest. Han betalte selv prisen.

Selv om der ikke havde stået en stavelse om abort i hans skriftlige efterladenskaber, var hans grundholdning så entydig, at svaret turde være givet på forhånd. Nu er der imidlertid et betragteligt og omfangsrigt materiale, der ikke giver dette forræderi mod menneskeheden så meget som eet forsonligt ord med på vejen.

Siden Kaj Munks tid har dæmonien spundet sit korsedderkoppespind om alt og alle, så at modstand mod abort er sammenfaldende med dømmesygge, en uforstående og ukærlig holdning til sagesløse personer, der ganske uforskyldt er i ulykkelige omstændigheder. I lyset af den europæiske historie og tradition er tingene helt vendt på hovedet. Allerede i det fjerde, førkristelige århundrede lagde Gregor af Nyssa grunden til, at abort på et hvilket som helst tidspunkt i svangerskabsforløbet var forkastelig - i og med, at det samme livgivende princip bestemte organismens udvikling fra dets allerførste eksistens til dets dødsdag, hvormed der afgørende er lagt afstand til en videnskabeligt begrundet materialistisk opfattelse af en værditilvækst i barnets udvikling- helt i tråd med Kaj Munks udsagn om, at "i mennesketilblivelsens mysterium er det Gudsfinger, der tegner i kaos."

At fosteret for Kaj Munks bevidsthed i særlig grad var af guddommelig oprindelse, kan der anføres talrige beviser på. Han kunne for eksempel begrunde sin forkærlighed for børn og gamle med, at "de første kom lige fra gud, og de sidste var på vej til ham."

Antiabortlinien var fra oldtidens dage stort set ubrudt. Således var en af Kaj Munks store samtidige, teologen, orgelvirtuosen, junglelægen, Sonningprismodtageren Albert Schweitzer bestemt ikke af den opfattelse, at drab på ufødte var vejen frem for Afrika og hans junglehospital i lambaréne i Fransk Congo.

I sin berømte artikel fra 1936 "barnet er livet og fremtiden" slår Kaj Munk med syvtommersøm fast, at staten har en forpligtelse til "at skabe ærbødighed for svangerskabet, til for enhver pris og på alle måder at hilse barnet velkomment og værne om det, så såre det overhovedet lader sig ane, så sandt som barnet er fremtiden, er menneskeheden, er selve livet, et religiøst sprogbrug, der vækker minder om Kristus som vejen, sandheden og livet. Til enhver nyfødt knytter sig en forjættelse, en udbedring og en oprejsning for,

hvad der slog fejl og løb ud i sandet for den aktuelle generation. Barnet julenat er mere end noget et farvel til den gamle verden med alle dens fejltrin og gebrækkeligheder og et løfte for fremtiden, menneskeheden og livet.

"Ja, hvad er julen andet", siger Kaj Munk, "end en ung kvinde, jordens yndigste, på engang elskerinde og moder og et lille barn, menneskehedens tro, håb og kærlighed."

Som stenen på møllebakken placerer Kaj Munk i første række ansvaret for denne skændsel og denne jammer, med hvilke ord han betegner udleveringen af det ufødte barn til den rene dæmoni, hos den lovgivende forsamling, hos staten, hos folkestyret. I Stauningstykket, skuespillet "selvtægt" reduceres barnet til en brik i forhandlingstovtrækkeriet mellem socialdemokrater og radikale om en bevarelse af regeringsmagten. Som i forsvarsspørgsmålet viger Stauning af frygt for, at de radikale vil gøre det til et kabinetsspørgsmål og udløse regeringens fald.

Kaj Munk var rystet. Var dette ikke en version af de tyske Nürnberglove, hvor den tyske stat, på papiret en retsstat, satte en del af sin befolkning uden for lov og ret. Som jøderne var retsløse blev ufødte nu retsløse. Samme anklage, som den lutherske biskop Beugel i skuespillet "han sidder ved smeltediglen" retter mod den tyske stat i trediveerne, kan rettes mod den danske: "men at tage menneskerettighederne fra mennesker er at gøre sig selv til forbryder."

Overgrebet mod barnet var i imidlertid en tak værre, for mens Hitlerregimet på daværende tidspunkt foretog en beskæring af jødernes borgerrettigheder, åbnede den danske stat i realiteten ballet for justitsmordet i renkultur, nemlig henrettelse af uskyldige i skyldiges sted, endda uden forudgående rettergang, hvilket Kaj Munk-citatet på stenen: "hvad har de gjort os?" Med al tydelighed understreger. For enhver ufordærvet retsbevidsthed må den ultimative straf, dødsstraffen være en reaktion på den ultimative forbrydelse, forbrydelser af værste skuffe - og ikke forseelser som at køre uden cykellygte efter mørkets frembrud. Ikke engang krigsforbrydelserne i Bosnien udløser dødsstraf, men mordet på henvend en million små danskere er derimod helt og aldeles uden retsvirkninger.

For en ufordærvet retsfølelse er dette en lige så stor national belastning, som overgrebet mod jøderne var det for retskafne og retsindige tyskere. Jeg kender et menneske, der sidder og græmmer sig over den velkendte danske proportionsforvrængning. Han smed en avis hen til mig: "kæmpe annonce, ikke sandt! Nu skal jeg Gud hjælpe mig som dansker føle mig flov over den behandling, vi giver indvandrere og flygtninge. Nej, jeg føler mig mere end flov over, hvad Anker Jørgensen gjorde på mine og det danske folks vegne i 1973, da han udløste en mordbølge uden sidestykke i fædrelandets historie. Jeg tager ikke i betænkning at sige, at skiftende regeringer i dette århundredes Danmark har appelleret til de laveste instinkter i det danske folk med en forstemmende proletarisering af moralen til følge."

Den canadiske psykiater Philip Ney har fyldestgørende dokumenteret, at en væsentlig forklaring på de morderiske drengbandekrige i blandt andet i Amerika er en refleks af den fri abort og det abortmilieu, i hvilket de er opvokset og fra hvilket de er udgået. Fra barnsben er deres retsbegreber forkvaklet - i og med, at drab ikke var en reaktion på en forseelse eller en forbrydelse eller såmænd blot truende adfærd, men i deres øjne aldeles vilkårligt og umotiveret. Et samfund, der gav grønt lys for en sådan uretfærdighed mod dem i fostertilstanden, havde totalt forlist sin moralske ret til at gå i rette med dem - uanset på hvilken måde de senere forså sig mod deres omgivelser.

Når Kaj Munk kalder sit stykke for "selvtægt", afspejler det også, at mennesket, in casu Thorvald Stauning, et jordisk parlament har taget sig selv til rette over for Gud og hans lovgivning for menneskeheden. Selvtægt er ellers en af retsstatens ømmeste punkter.

Helt i Kaj Munks ånd er det danske folkestyre på stenens bagside draget til ansvar for dette uundskyldelige overgreb mod nationens mindste små.

Som den nuværende pave med al ønskelig tydelighed og mod det demokratiske systems selvforherligelse har ladet vide, er demokrati og folkestyre ingen garanti mod krænkelser af groveste art mod menneskerettighederne. I sandhedens interesse skal det slås fast og det med ulyst og beskæmmelse, at der hos flere totalitære regimer af værste skuffe ikke er basis og grundlag for opstilling af den sten, der nu står på Møllebakken i Vedersø.

I Kaj Munks forkætrede Olleruptale, hvor han i fuld overensstemmelse med sandheden placerer ansvaret for den niende april - med hans egne ord "den tungeste dag i vort folks historie" - på det danske folkestyre, lægger han ikke skjul på, at dette folkestyre ikke har været tro mod sine idealer.

Da den niende april bedst i hans øjne kunne sammenlignes med en begravelse, eftersom Danmark som selvstændig nation var gået under, var der vel brug for en præst. Skulle han påtage sig den opgave, ville han slå på kistelåget med sin knyttede næve og sige: "Hvad har du gjort ved dine ungdomsidealer?"

Havde man forhørt sig hos den grundlovgivende forsamlings mænd, forrige århundredes demokratiske pionerer i Danmark, ville de have stejlet over udsigten til, at deres efterfølgere på tinge ville finde det i overensstemmelse med demokratiets væsen at foregribe sig mod landets fremtid i svøb.

Kaj Munk havde et skarpt blik for bedraget og selvbedraget, hvad hans skuespil om blodhunden Henrik den Ottende "Cant" er en fremragende illustration af.

Bedraget og selvbedraget, at jo længere man flytter grænsen for abortindgrebet i retning af undfangelsestidspunktet desto mindre drab er det, kolliderer, som venteligt er, med det kompromisløse Kaj Munk'ske sandhedskrev.

Ufremkommeligt hedder det "så såre det (nemlig barnet) overhovedet lader sig ane". Det er ligefuldt helligt og uantasteligt som blastocyt, zygote, embryo eller foster. At fremstille fortrydelsespillen som et alternativ til abort, som en offentlig kampagne med store plakater formastede sig til, ville for Kaj Munk være "cant", selvbedrag eller ligefrem en udvækst på det løgneorgie, som den fri abort har væltet ind over nationen.

Tilintetgørelsen af reagensglasbefrugtede æg som et alternativ til abort ville Kaj Munk lige så stensikkert have stemplet som renlivet bedrag, som voldførelse af sandheden - bortset fra, at han derudover ville have fordømt denne fremgangsmåde som et af de alvorligste anslag - i menneskefordnedrelsens strategi - mod det gudskabte menneskes værdighed.

En afgørende kilde til en persons holdninger er ordvalget.

Overgrebet mod det ufødte menneske begrænser sig sprogligt set hos Kaj Munk i al væsentlighed til værdiladede gloser som skændsel og jammer, hvilket på den ene side indebærer en uforbeholden forkastelse af og afsky for personer, institutioner og samfund, der vil løse deres vanskeligheder ved et forræderi mod barnet, på den anden side jammer, en gruopvækkende og bundløs elendighed. Kaj Munk gav altså ikke plads for mellemløsninger i denne sag: et barn bliver til, for at det skal fødes, en kvinde undfanger for, at hun skal blive mor. Alt andet - bemærk alt andet - er forbrydelse og svineri.

Lad os ikke forfalde til udglattende og afsvækkende sentimentalitet og pølsesnak om at bygge bro og mødes på halvvejen, men lad ordet skændsel stå i al sin uforsonlige grelhed. Drab på et uskyldigt, ukompromitteret og værgeløst menneskevæsen er en uhyrlig skændsel, er med et bibelsk udtryk en skændselsdåd, i Gads danske bibelleksikon udlagt som en ugerning, ond handling i videre betydning, hvorfor det da også i 1. Mosebog 34,7 i forbindelse med en voldtægt hedder "thi noget sådant bør ikke ske" eller i 2. samuelsbog 13,12, hvor Davids søn Amnon skænder sin halvsøster Tamar: "Således gør man ikke i Israel", uforeneligt som det er med Israels hellighedsstatus som Gudsfolk. Skændsel er nemlig en fællesskabsbesmittende og -besudlende størrelse.

En massevoldtægt med dødelig udgang i dommerbogen mod en sagesløs kvinde stemples ligeledes som en skændselsdåd, der logisk set foranlediger en folkelig reaktion, en voldsom og blodig straffeekspedition mod de formastelige.

I sagens natur må enhver fordømmelse af en skændselsdåd i tale, skrift eller granit blive en skamstøtte, men det er at vende tingene på hovedet at rette anklagen mod dem, der fastholder erindringen om forbrydelsen og lade dem, der har tilskyndet til den og iværksat den gå ram forbi. Uden skamstøtte ingen skamstøtte. At forlange at man skal slette alle ydre tegn på en med stædighed og ubodfærdighed fastholdt og fortsat forbrydelse, er en ny forbrydelse mod de uskyldigt henrettede, som berører dem den sidste rest af værdighed. En ren samvittighed vil næppe opfatte stenen på Møllebakken som en skamstøtte. Valget mellem skamstøtte og udsugning forelå i hvert fald ikke for de udsugede.

Kaj Munk forgudede kvinden, men hans kvindebillede var af en ganske anden art end den for øjeblikket fremherskende og toneangivende, hvor et tarveligt grundsyn åbenlyst tilgodeser og forsværer kvindens velfærd på bekostning af barnets. I en sådan interessekonflikt ville Kaj Munk til en hver tid ubetinget og uden vaklen have taget barnets parti. Formuleringen "ærbødighed for svangerskabet" er ikke blot møntet på barnet, men også på dets mor. Kvinden, der bærer fremtiden i sit skød, har en særstilling i forhold til ugravide eller ligefrem graviditetsfjendtlige medsøstre. I al sin uformelige uskønhed overstråler hun enhver anden repræsentant for eller udgave af sit køn.

I et digt "min unge elskede kaster op" ser han tilbage på sit hjertes udkårne, før hun af naturlige årsager havde lagt sig ud, fyldt af stolthed over hendes tales sølvklang, hendes tankes vin, hendes ansigts ynde, hendes legems lue, "men", fortsætter han, "aldrig brændte så hedt min hu,

Af ømhed for dig som netop nu,
Da gustenbleget og grimet du
Mig jager ud af din stue.

Vor lykkes levende stjernefangst
I løn du under dit bælte bærer.
Med al din kval, med din blu og angst
En evighed i dit liv du nærer.
Foruden kampe og nederlag
Skal ingen vinde sin sejers sag!
O krigerinde for livets sag!
Usigelig jeg dig ærer.

Til denne dyrkelse af det evigt kvindelige, i særligt grad fuldbåret til stede i den gravide kvinde, slægtens moder, Maria med Jesusbarnet og så videre, var Nora i Ibsens dukkehjem et vederværdigt modstykke og i en lang aviskronik foretager han et opgør med denne bastard og forvanskning af kvindeidealet.

Kvinden har af selvindlysende grunde hovedansvaret for, at moderskabet ikke havner i den ren karikatur. Fejler hun, kan ingen overtage rollen og udbedre skaderne.

At justitsminister Steincke kunne nedsætte en svangerskabskommission og give kvinder plads i den, kan vel ingen falde i staver over, men at denne kommission med Kaj Munks ord til "udryddelse af menneskeliv" består af herrer - og så kommer det typisk for Kaj Munk - o, ufattelig damer, må forbavse, damer, der medfremsetter forslag, bag hvilke der ligger et syn på elskoven, som - ført ud i konsekvensen - stiller den på ligefod med sager som bajere og snaps, for hvilke ingredienser man jo også kan udpumpes, hvis man har fået lidt rigeligt inden for vesten, synet på barnet som en lille nederdrægtig tingest, som en ondsksfuld skæbne har koblet til en uskyldig fornøjelse. Det falder i hvert ikke tråd med Kaj Munk'-ske forestillinger om den altopofrende, kærlige og omsorgsfulde moderskikkelse.

Alligevel udløser denne anklage for hærværk mod moderidealet voldsom forargelse hos moderne kvinder, der mener at kunne forene karriereræs og uforpligtende kønslig omgang med omsorg og respekt for barnet.

Denne nærtagenhed har jeg det meget vanskeligt med - i betragtning af, at jeg kan lægge videoer på min båndmaskine, der viser festende og sejrsberuste kvinder, der kvitterede for indførelsen af den fri abort med ville stammedanse på offentlige steder. Kun skalpene på teltpælene manglede.

I min mors stue fladede en svigerdatter ud med stor mave og et skilt, der anbefalede tilintetgørelsen af det barn, som hun på daværende tidspunkt bar under sit hjerte.

Nu kommer så tømmermændene og vi skal betragte de hærgende stormtropper som krigsinvalid, uforskyldte ofre for vildfarelser, vildledninger og uheldige omstændigheder, men ønsker man da en aflastning af ansvaret, en fordeling eller omfordeling af ansvaret, ønsker man for eksempel at give barnets far mulighed for veto mod den påtænkte abort? Det øjner jeg ingen steder. Jeg deltager ikke i grædekoret, før viljen til et opgør med og en undsigelse af den skadevoldende svangerskabsafbrydelse er på kvindesagens dagsorden. Man kan ikke på den ene side påberåbe sig ubetinget hoved- og halsret over sit barn og samtidig fraskrive sig ansvaret for dets ombringelse. Det er meningsløst at klamre sig til den fri abort og samtidig jamre og stortude over dens konsekvenser. Fornuftlammende slagord som "jeg er imod

abort, men tilhænger af fri abort" hører til den hovedløse politikerjargon på Christiansborg (Margrethe Auken). Det er det samme som at sige: "Jeg ved, at abort fører til ulykke, men det er i orden, at der bliver mere af den." "Jeg er imod fri hastighed på landevejene, men selvfølgelig skal fartbøller og fulderikere have lov til at rase ud og bringe sig selv og andre i ulykke."

Den såkaldte omsiggribende konspirationsteori, hvorefter kvinderne er sagesløse ofre for en kynisk abortsammenrotning, vokser i takt med de åbenlyse og smertefulde omkostningssider af den fri abort, men det er et farligt hellefyrr, fordi den sygelig- og utilregneliggør kvindeskønnet, der altså ikke er i stand til i ansvarlighed at forvalte og varetage deres egen tilværelse - og ikke mindst deres seksualitet.

Naturligvis må kvindesagen opfatte dette som en grov umyndiggørelse og diskriminering. Den fri abort blev jo netop i sin tid indført med den motivering, at kvinden selvfølgelig rådede over de fysiske og psykiske ressourcer til at træffe det valg og altså også trodse omgivelserne, om disse ville rokke ved eller ligefrem modvirke hendes beslutning.

Skulle man endelig opstille en prioritetsliste over ofrene i dette abortragnarok, må i hvert fald barnet og den aborttruede eller abortoverlevende gå forud for den aborterende med eller uden fortrydelse og fortvivelse. En ubehagelig kendsgerning er det, at i takt med kvindens indflydelse i det offentlige liv, har barnet fået det værre. De "såkaldt bløde værdier" har det ufødte barn ikke mærket meget til, snarere tværtimod. Nej, der er en sandhed i Kaj Munks ord, at mens kvinderne helst vil slå mennesker ihjel før fødslen, vil mænd helst udsætte det til omkring de tyve år.

Denne "falske" frifindelse af den kvinde, der uden eller under pres skiller sig af med sit barn, anser Kaj Munk ikke som en farbar, menneskeværdig og kristelig løsning. Sorgen, skammen og nederlaget skal gennemlevs. I skuespillet "En Almanakhistorie" insisterer maren på at bære det fulde ansvar for sin egenhændigt i absolut dølgsmål fortagne fosterfordrivelse, hvilket dengang betød politianmeldelse, fængselsstraf og vanry for hende og hendes familie, spidsrodsangang i et pietistisk farvet nærsamfund.

Denne bodsgang er for Maren den ufravigelige betingelse for Guds tilgivelse i Kristus, som hun så i et natligt syn erfarer ved at se frelseren bære det aborterede barn på armen op ad en stige ind i paradiset. Kun således fastholdes barnets værdi og den i anger og forkastelse af sin udåd, af Kristus tilgivne barnemorderskes værdi. Kristeligt set må enhver anden udgang betegnes som selvforløsning og i grunden forhærdelse.

Skamstøttespørgsmålet i alle dets aspekter fortjener en langt bedre skæbne end skræmmebilledets. Man skal ikke underkende dets pædagogiske værdi i folkeopdragelsens tjeneste. Jeg tror ikke, at vi gør sagen og menneskeheden en tjeneste ved beskæmmet at bøje hovedet og lad os jage i et mussehul, fordi aborttilhængere hvæser skamstøtte efter os.

Med en tysk filosof, vil jeg stille spørgsmålet, om det er, fordi vi bilder os ind, at vi ikke har fortjent en skamstøtte.

Den, der råber skamstøtte, skyder sig i øvrigt selv i foden. En sejrherre eller en triumfator med en ukuelig tiltro til sig selv, sit eget værd og sin sags uangribelighed tager gerne modstandernes "skamstøtter" med i

købet. Hitlerkarrikaturer i England har næppe forstyrret førerens nattesøvn og det i krigens første faser sejrbevidste Tyskland.

Det er et tegn på, at aborttilhængerne er i defensiven, på retræte. De lader deres holdninger og handlinger bestemmes af modstanderen. De ønsker vor tavshed, vort indirekte medarbejderskab, vor godkendelse af deres krakelerende projekt. Vi skal have medynk med ofrene, ofrene for deres uigennemtænkte hærværk mod og mishandling af menneskeheden, men den, der beder om nåde, er langt fra sejrns palmer - i hvert fald under disse stjerner.

Og hvem råber så skamstøtte? Næppe de smadrede eksistenser i abortens kølvand, der har nok med at slikke deres sår, nej, deres selvbestaltede talsmænd, deres i egentlig forstand skadevoldere og bøddler, der ikke gør det af omsorg for deres klientel, men af angst for eget havari, levedygtigheden af deres ideologi, af deres filosofiske ståsted, af deres selvforståelse, af deres selvopholdelsesdrift.

Berlinmuren faldt, men der er stadig "Berlinmure", som en lille flok krampagtigt stiver af, lærens ufejlbarlighed.

Ingen ved sine fulde fem vil benægte "skamstøtteeffekten" i Yadwashem, holocaustcentre o.s.v., men da må spørgsmålet også blive, eftersom disse forbydelser hører fortiden til, om det er mere berettiget at lade unge tyskere undgælde for deres bedsteforældres forbrydelser end at forskåne det danske folk for forbrydelser, man ikke har lagt bag sig og ikke vil drømme om at lægge bag sig.

Træffende er det sagt: Tyskland har en "Vergangenheitsbewältigung" (et opgør med sin fortid) Danmark har både "Vergangenheitsbewältigung" og "Gegenwartsbewältigung" (både et opgør med sin fortid og sin nutid). Sålænge som over 50% af alle aborter skyldes en laden-stå-til, en går-den-så-går-den, sålænge som 87% af den danske befolkning og dets parlament ikke føler sig beskæmmet ved som europæisk land at have rekorden i fosterdrab og fosterjagt, bør man anstændigvist træde varsomt over for andre nationer - i rollen som menneskerettighedsrevser.

Kaj Munk, hans livsværk og de mange mindesten, der er opstillet for ham, vil uundgåeligt - for uden andre virkninger - have en skamstøtteeffekt blandt andet over for, hvad han anså for den mørkeste dag i rigets tusindårige historie, den niende april 1940, og hvad der derefter fulgte af ukritisk tjenstvillighed over for en af verdenshistoriens mest forbrydelsesbetændte regimer.

Der er et urkomisk misforhold mellem den heksejagt, som det officielle Danmark udfolder mod restauranter og spisesteder på grund af faren for maveforgiftninger og den totale blindhed over for den sygdom til døden, der stortrives på vore gynækologiske afdelinger.

Det er og bliver et uoverskueligt og uforvindeligt tab for menneskeheden, at barnet er fortrængt fra den hellighedsfære, der er dets gudgivne bestemmelse.

Ikke omsonst manede Kaj Munk til ærefrygt og ærbødighed for svangerskabet, for hvad kvinden bærer under sit hjerte er noget langt værdifuldere end hun selv. Det er intet mindre end fremtiden, menneskeheden, ja, selve livet. Med barnet står og falder et folks fremtid. Med barnet står

menneskehedens selvforståelse og overlevelse på spil. Apokalyptisk ser mor Teresa spiren til en tredje verdenskrig i abortvanvidet. Ja, selve livet, siger Kaj Munk. Det ufødte menneske trækker kridtstregen mellem liv og død. Profetisk slutter Kaj Munk sin artikel: "Ved de, hvorfor månen hænger og griner så fjollet? Jeg har altid troet, at det var af os. Men nu er det gået op for mig, at det er det ikke. Var det os, den grinede af, ville den ikke grine, men græde. Nej, det skyldes, at den virkelig er fjollet. Den har også engang haft mennesker, der gennemgik alle grader af civilisation. Og nu hænger den der og dingler, idiotisk, uddød, ingenting til.

Profetisk stiller han diagnosen for undergangen: "Vi får små drabspavillioner indrettet i alle stationsbyer, hvor enhver kvinde med lidt respekt for sig selv kan henvende sig gratis...og børnene må jo i skolerne allerede fra den tidligste alder have besked, klar og udførlig, helst med demonstration, så de står fuld udrustet ved konfirmationsalderen. Ja, det er et spørgsmål, om at vi ikke bør gå videre endnu, tage det endelige skridt. Man har ikke sikkerhed for noget som helst barn, om det ikke kan koste mor livet ved fødslen, ej heller om der har været fuld overenstemmelse mellem parterne, da det blev til, om der kan lure epilepsi eller sindsyge i det - og givet er det jo, at ethvert svangerskab "medfører mulighed for forringelse af moderens personlige, familie- og samfundsmæssige stilling", for eksempel, hvis det udvikler sig til et subjekt, og hun bliver ved med at holde fast ved det. (Naturligvis, den bedste forebyggelse mod det vanvittige tilfælde, at forældre ville slås for deres handicappede børn, er, at de overhovedet intet afkom får). Staten må naturligvis drage den fulde konsekvens af alle disse usikkerhedsmomenter og vedtage en lov, hvorefter enhver kvinde i den farlige alder (fra 15 til 50) een gang ugelig stillede, skulle stille, til undersøgelse og behandling hos to læger, så at man i alle tilfælde sikrede sig imod, at der overhovedet kom børn i verden. Kort sagt: forbud mod fødsler."

En galskabens logik - helt i forlængelse af tankestringensen bag holocaust, forbilledligt udviklet af Zygmunt Baumann i hans bog "Modernity and the Holocaust" med den præcise tyske titel: "Dialektik der Ordnung", holocaust som en udfordring til intellektet, til rationaliseringsevne og planlægning.

Er konsekvensen af en sygeliggørelse af svangerskabet til syvende og sidst ikke en ophævelse af det? Er der ikke klang af afgang i Poul Henningsens (kulturradikalismens fejrede førstemand i Danmark) angreb på den Steincke, "der stadig hengir sig til ægteskabets værdifuldhed, borgerlig sædelighed, børnerigdom og andet svineri."

Selvmodet har sin egen iboende, modsigelsesfri argumentation og logik, som højtbegavede psykiaterne har rendt panden imod.

Ingen har mere end den nuværende pave klædt den vestlige verden af til skindet som ophavs- og arnested for en "dødkultur". I en bemærkelsesværdig tale til de amerikanske biskopper fremhæver han den ubeskrivelige ufølsomhed over for kendsgerninger, der, hvor man lukker øjnene for, hvad der i virkeligheden foregår under et abortindgreb og han fortsætter: "Et samfund, som har så lidt sans for menneskelivets værdi, har allerede slået portene op for en dødens kultur."

Som Chamberlain i trediverne ved sin eftergivenhed mente at tjene fredens sag, men fik krigen (Churchills træffende bedømmelse af mødet mellem Hitler og Chamberlain: "he had the choice between disgrace and war. He chose disgrace and shall have the war." På dansk: han havde valget mellem vanære og krig. Han

valgte vanæren og får alligevel krigen) - på samme måde, som altså Chamberlain mente at tjene fredens sag, men fik krigen, mener vor dødkultur at tjene livets sag, men den står i sin egen grav - med jord til halsen.

Således må foreningen Sex & Samfunds nyligt afholdte konference på Christiansborg beteges som en begravelsesscene, hvor folketinget - hele det danske folks lovgivende forsamling lægger ligkapel til en ren og skær interesseorganisation. Nu må der være åbnet mulighed for, at Retten til Liv holder sine fremtidige årsmøder samme sted! Programpunktet var ikke, som man kunne forvente, noget så nærliggende som abortproblemet i den velnærede danske velfærdsstat, men i Langtbortistan med kvaksalverdødsfald på stribe. Fiffet og propagandanummeret er velkendt. Det hører blandt andet til standardinventaret i Hanne Reintofts retirader. Uvederhæftige og udokumenterede påstande om 20 millioner ulovlige aborter, fire til seks millioner (immervæk et gab for en nøjeregnende statistik), og så igen med et slag på tasken 1 til 2 millioner sterile (et fremskridt skulle man tro, eftersom disse kvinder da ikke udsættes for yderligere risici) og imponerende præcist 90.000 dødsfald. Rædsels scenariet er gennemskueligt. Således snylter den rige verdens abortpraksis på den fattige verdens elendighed.

Hovedtaleren er svenskeren professor Staffan Bergström, der skurkagtigt bryder sine afrikanske værtslandes antiabortlove og strør om sig med det abortfremkaldende mavesårsmiddel cytotec, alt imens han proklamerer, at "det gælder om at redde liv". I Sverige kan man altså blive professor ved at mene, at man tjener livets sag ved at slå ned for fode.

Ikke eet sekund strejfer det denne professor og hans publikum fra det velnærede Skandinavien, at de afrikanske stater i deres nærmest uoverskuelige sociale og fysiske elendighed ikke vil føje en ny, større, uoprettelig, åndelig elendighed til deres selvforståelse. Ja, ak disse dumme negre, der ikke ved, hvad der tjener til deres bedste.

I grell modsætning til denne primitive og usammenhængende dødsadvokatur står den Amerikanske club 700 med sin timinutters video om Sarah Smith og hendes skæbne. En lysende kvindebegavelse, men med svære men.

Hendes mor forsøgte at abortere hende, men abortlægen fik kun ram på hendes tvillingebror.

Uoverskuelige lidelser har dette ført til for den nu voksne Sarah og hendes mor. Sarah bekender: "min mor begræder dybt dette drab. Jeg ved, at smerten for hende til tider er ulidelig, især når hun har mig for øje og mindes min tvillingebror. Mor mener, "at den almægtige Guds beskyttende hånd reddede mit liv, ja, Guds hånd dækkede for mig og skjulte mig (for abortlægen) i hendes livmoder, beskyttede mig mod dødsværktøjet, skalpellen. I dag takker jeg Gud for, at jeg overlevede, men smerten sidder uudrydeligt i hver og en, i hele min familie. Til minde om min bror Andrew har vi købt og rejst en mindesten, som står på en kirkegård i Sydkalifornien. Andrew James Smith. Sarahs tvillingebror - i vore hjerter vil du altid være i live.

Ubevidst havde Sarah under opvæksten en fornemmelse af, at en frygtelig sandhed forude lå og ventede på hende. Som tolvårig var hun plaget af anorexia nervosa, nervøs spisevægring. Hendes mor følte, at hun ikke længere kunne forholde hende sandheden. Som en bombe kom det: "Sarah, du er tvilling. Jeg

abortede din tvillingebror og forsøgte også at abortere dig. Åh, jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde og det er min bøn, at du måske engang vil være i stand til at tilgive mig. Jeg elsker dig og trænger mere end noget til, at du forstår, at du er velkommen i vor familie.”

Det var et næsten dødbringende slag for Sarah af modtage den tiltænkte dødsdom af hendes egen mors mund.

Nu ser hun sin skæbne som et kald, et korstog mod det Amerika, der har 32 millioner ufødte på samvittigheden. Hver af dem havde et ansigt, et liv, en skaber, der elskede dem og dannede dem i sit billede. “i det land, som også skulle være mit, dræbes der en person som dig og mig hver tyvende sekund.”

At vende ryggen til denne elendighed er for Sarah at vende ryggen til den Jesus, der identificerede sig med “en af disse små.”

Naturligt falder det for hende at sammenligne sig selv med en uskyldig jøde, der nøgen og rippet for alt må gå den tunge gang gennem tysklands gader “into a room he knows he will never come out of” (ind i rum, som han aldrig skal forlade i levende live). Men i modsætning til ham var det mine egne forældre, “der førte mig ind i det rum,” siger hun.

Hovedrystende kommenterer hun sine abortforfægtende medsøstres slagord: “det er min krop. Det er mit valg!” “lad mig slå fast,” siger hun, “my mothers choice was my death sentence” (min mors valg var min dødsdom). Det drejer sig ikke ene og alene om en kvindes krop, men om kød og blod af et væsen som mig. Før en kvinde aner, at hun er gravid, har et barn 20 dage efter dets undfangelse et bankende hjerte. Vis mig blot en stump menneskevæv eller en fjernet kræftknode med et bankende hjerte. Vis mig en lever eller en nyre, der har sin egen blodtype. Efter 8 uger har barnet sit eget smerteregister og har som følge deraf de bedste betingelser for at reagere på den abort i tiende til tolvte svangerskabsuge, som den altovervejende del af aborterede ufødte i Amerika udsættes for.

Hun frabeder sig at få prasket den løgn på, at det, der fjernes er en stump væv og at ingen i den anledning lider skade. Hun vil lige gøre opmærksom på: “I was there!” Jeg var der. Jeg opholdt mig kun et par centimeter fra min uskyldige tvillingebror, da hans lille krop blev flænget i stumper og stykker og bild mig ikke ind, at han ikke mærkede det. I 14 til 16 uger lå vi side om side. Det, der overgik ham, var også tiltænkt mig.

Som Kristus giver sit legeme som en offergave til os i den hellige nadver og ikke i egenkærlighed reserverer dette legeme for sig selv, må kvinden anse det for den største gave af verden at kunne stille sit legeme til rådighed for moderskabet i en tidsbegrænset del af sit liv.”

Det ufatteligt magtfulde i dette budskab er ikke blot den fuldvægtige dokumentation af det forlængst videnskabeligt, til overmål dokumenterede “abortion-survivor-syndrom”, som et samfundsrepræsentativt udvalg for nyligt jordede som en abortmodstanderopfindelse, da elisabeth sukkot ansøgte om pengemidler til en kortlægning af dette problem. Sådant sidder løggen, fordægtigheden, inkompetencen og gemenheden til højborgs i den offentlige forvaltning. Til overmål stadfæster Danmark sin stilling som et etisk u-land - altså det magtfulde i dette budskab er ikke blot en bekræftelse af abortion-survivor-

syndromet, men også identifikationsnøglen. Abort er ikke en akademisk problemstilling, en nøgtern afvejning af fordele og ulemper ved for eksempel en øresundsforbindelse, men en fysisk og psykisk, omkostningstung, i mange tilfælde ulægelig belastning for ofrene. Vi ser først abort som en syndflodstrussel mod alt levende, når vi med Sarah Smith oplever os selv som potentielle ofre, "at den tvillingebror, der blev aborteret ligeså nemt kunne have været dig og mig."

Smukt og ædelt er det blandt andet over internet og hjemmeside at kæmpe for de 50 drenge og piger, der i dagens Danmarks hver dag må lade livet, men blodig virkelighed bliver den ultimative forkastelse først, når den føles på egen krop.

Livets væsentlige grænsedragning går mellem det akademiske og det eksistentielle, mellem tilskuerpladsen og arenaen, mellem gladiatorernes kamp på liv og død - og tidsfordriv for en kejser, der med en håndbevægelse kan udløse et forlystelsessygt publikums kildrende spænding.

Man har fortalt mig, at en fotograf havde taget opstilling på en gade i Chicago, hvor han høfligt spurgte folk, om han måtte tage et billede af dem, hvorfor man naturligvis forhørte sig til, hvad han skulle bruge det til. "til den blender der," sagde han og pegede på en skammel ved sin side og så fortsatte han: "Synes du måske, at du har fortjent en bedre skæbne end dette lands millioner af uretfærdigt udslettede drenge - og pigefostre!"

Men hvordan prisfastsætter man den ufødte? Hvorledes skal prisskiltet i vinduet til den aborterende verden se ud? Hvordan overbevise omgivelserne om, at et barn i anmarch er værdifuldt?

Kaj Munk erkendte problemet, der i en kontant verden ikke klares med besværgelsesformularer om dets uerstattelighed og uforligelighed, men råber på en eller anden form for synliggørelse. Han tog ikke i betænkning, hvad der navnlig skurrer fælt i emanciperede protestantøren, at sætte lighedstegn mellem børnebegrænsning og devaluering af barnet.

Kaj Munk ligger helt på linie med Moderkirken, der opfatter den principielt ved samleje totale udelukkelse af graviditet som væsensbeslægtet med abortanslaget mod barnet. Kaj Munk fastslår følgende: "En selvfølge skal det være, at et hjems sundhed måles på børneflokkens tal. I de fattige ægteskaber må staten direkte hjælpe til med at bekræfte den visdom, at børn er en rigdom." Selvalgt barnløshed er altså en kraftig udmelding om, at børn ikke er en rigdom.

Selv bekræftede Kaj Munk den rigdom ved at få fem børn, et antal han gerne havde set fordoblet.

Når samfundet altså lukker øjne og pengepung for et dalende befolkningstal, når man altså ikke vil investere i børn, giver det ingen mening at hævde deres værdi.

Skal der betrædes andre veje til en opvurdering af barnet, ryger man hurtigt ud i et dilemma.

Hvad skal man eksempelvis sige, når en aborttilhænger for øjnene af en stor forsamling kammeratligt klapper en på skulderen og siger: "i grunden er vi jo enige. Når det kommer til stykket, er det ufødte barn for jer og jeres forening jo heller ikke andet end et graviditetsprodukt eller en celleklump, for i mener jo ret

beset ikke, at det skal have konsekvenser at slå sit ufødte barn ihjel, hverken første gang, anden gang eller tredje gang. Hvorfor skal en morder have op til seksten års fængsel for et enkelt mord, når I ikke engang vil foreslå tvangssterilisering af en kvinde med en stribe af fosterdrab bag sig eller vil I?

Så må jeg sige, at vestgoterne var mere konsekvente end I, for hos dem måtte ikke blot kvinden, der lod det ske, men også manden, der samtykkede og den person, der udførte aborten, lide døden. I Spanien blev i middelalderen den kvinde, der berøvede sit foster livet, levende begravet."

Det er vanskeligt at imødegå dette udsagn fra en fransk jurist: "Hvis drab i alle andre tilfælde er uundskyldelige, er drab i dette tilfælde selvfølgelig også uundskyldeligt, og hvis begrundelserne for drab i dette tilfælde er forståelige, må begrundelserne for drab i alle andre tilfælde også være det."

Denne smertefulde identifikationsproces, hvor man sætter sig i sin aborterede brors ellers søsters eller søgar i hele den aborterede menneskeheds sted, i særlig grad og logisk nok et tvillingefænomen, fylder mere og mere i de psykiatriske statistikker.

Det fjerde, tankevækkende moment i Sarah Smiths beretning er associationen til holocaust, de tyske jødeudryddelser, et tilbagevendende træk i oplevelsesbevidstheden hos overlevende fra abortattentater.

En overfølsom, næsten psykotisk, trettenårig, svejtsisk pige, hvis mor havde to frivillige aborter bag sig, havde med sine forældre aflagt koncentrationslejren Auschwitz et besøg. Det gjorde et uudsletteligt indtryk på hende og i tiden derefter havde hun tilbagevendende mareridt om natten. Kolonner af nøgne kvindeskikkelser med børn på armene gled udtryksløst forbi hende og de ulasteligt uniformerede SS-soldater ind i gaskammerets gab. Døren faldt i med brag, og da den igen gik op mødte der hende et syn af forvredne ansigter og sammenfildrede menneskebylter, mødre, der i deres sidste desperate stund havde krammet deres børn til ukendelighed. Gråden tog magten fra hende, og en styrt sø af tårer skyllede hende ind mellem ligene, som til hendes forundring forsvandt som ved et trylleslag. Hun var alene med disse kolde, klamme vægge, men udenfor blæste en mild forårvind fuglekvidder og blomsterdufte ind til hende. Hun følte sig pludselig tyve år ældre. Hun gik udenfor og følte sig lettet. Jernbanesporene var gennemrustet. Toggangen var for tid og evighed indstillet. Nu holdt der biler. En ny kolonne var på vej ind i gaskammeret, livlige, velplejede, velklædte kvinder - alle med mave, alle gravide. Da de lidt efter kom ud, var de ikke længere med barn, men man kunne ikke se på deres ansigter, at de havde efterladt børnene bag den vidtåbentstående dør til friheden.

Kaj Munks stærkt udviklede kaldsbevidsthed, hans særstilling i den guddommelige husførelse umuliggjorde for ham enhver forestilling om, at han kunne være gået til grunde i utide.

Tankevækkende og paradoksalt er det, at Danmarks fremtidige velfærd, opretholdelsen og videreførelsen af velfærdsstaten beror på de fremmedes, indvandrernes fødedygtighed. Formanden for arbejdsgiverforeningen, Hans Schou bebuder masseindførelse af arbejdskraft, hvis blandt andet standarden i sundhedssektoren skal opretholdes.

Som blandt andet den franske professor og Kaj Munk-specialist Marc Auchet har givet udtryk for, bundede Kaj Munks store mistænksomhed over for demokratierne i trediveerne i deres magtesløshed over for en

omsiggribende, omkostningsløs liderlighed, på et tidspunkt, hvor de i hans øjne livsbekræftende diktatorer belønnede og præmierede de kvinder, der gennem personlige ofre og afkald og et højt fødselstal tilførte deres lande rige løfter for en glørværdig fremtid. Aldrig har børnetilskuddet i klingende mønt været så stort forholdsmæssigt i Spanien som under Francos fascistiske regime.

I Danmark missionerede blandt andet Thit Jensen drabeligt for tobørnssystemet. Kvinder skulle ikke være fødemaskiner, og Poul Henningsen luftede højlydt sin foragt over for Julius Bomholt og Steincke, "der stadig hengir sig til ægteskabets værdifuldhed, borgerlig sædelighed, børnerigdom og andet svineri." I Tyskland var betegnelsen "Gebärmutter" (fødemor) et ridderslag til kvinden og på store plakater fra Hamburg til München lød opfordringen til de tyske kvinder: "schenke dem Führer ein Kind!" (giv Føreren et barn)! Det demokratiske Europa havde fået afsmag på børn og svedte samtidig angstens kolde sved over det tyske baby-boom, en umisforståelig og ildevarslende skrift på væggen. Frankrig forsøgte febrilsk at puste til den nationale selvopholdelsesdrift, men selvforkælelsen og egotrippedet var i den grad gået gallerne i blodet, at frugten var overmoden, da Hitler rystede træet i 1940.

Historien bekræfter til overmål Kaj Munks fornemmelse af, at der er en dyb sammenhæng mellem et folks selvopholdelsesdrift, overlevelsesmuligheder og dets børnetal. Den engelske historiker Fernando Fernandez Armesto har begået en bestseller med titlen "millenium", en slags fortsættelse af Oswald Spenglers berømte bog "Untergang des Abendlandes" (den vestlige verdens undergang). Armesto forudser, at Islams renaissance vil fortsætte i det næste årtusind, og denne profeti synes ikke helt hen i vejret. Som en hidsig advarsel lampe blinker fødselsoverskuddet i de nordafrikanske lande - lige uden for Europas dør, hvor over 40 % af befolkningen er børn og unge mennesker.

Situationen minder påfaldende om forholdet mellem Frankrig og Tyskland i trediverne, om end med en anden rollebesætning.

Pessimistisk anskuer Fernandez-Armesto de vestlige demokratiers modstandskraft. En ny, autoritær eller fascistisk bølge vil slette dem af landkortet, dersom de ikke mander sig gevaldigt op til forsvar for den individuelle frihed, social retfærdighed og ikke mindst livets ukrænkelighed.

"Det bliver sværere for mine børn", bekender Armesto, "at samle mod til at slås for en ufuldstændig humanisme, der er villig til at abortere uskyldigt liv, mens den lyser fred over kriminelle, eller som underminerer egne principper ved at bandlyse moralske absolutter som politisk ukorrekte."

"Velmenende liberale", hævder han, "vil fortsat slå et slag for abort og dødshjælp uden at forstå, at disse er forløbere for dødslejre og racehygiejne."

Teologisk er der pudsigt nok også en sammenhæng mellem en betragtelig børneflokk og troen på det evige liv. For det selvværd, der omsætter sig i et stort afkom eller med en ung mands ord: "Mig kan der ikke blive nok af", er det ofte en uhyrlig tanke, at livet for så unik en skabning skulle standse ved graven. Selvfornægtelse er slægtfornægtelse og slægtsfornægtelse er selvfornægtelse.

Kaj Munk fortsætter og bekræfter, hvad talrige undersøgelser har vist: at en fredløsning eller ligefrem en kriminalisering af barnet som den hovedskyldige for de voksnes fortrædeligheder og nederlag

(arbejdsløshed, karriereforsøg, økonomisk ruin, brudte forhold o.s.v.), den såkaldte scape-goat-effekt eller syndebock-effekt, altså at en fredløsning af barnet undgåeligt perverterer erotikken eller seksualiteten. En seksualitet, der bevidst udelukker forplantningen eller værre en seksualitet, der kalkulerer med barnet som et spildprodukt eller rent sex-affald, ikke blot dæmoniseres og degenererer, men perverterer ofte til en ren farce, i sin forvredenhed en næsten komisk eller tragikomisk størrelse. Kaj Munk skriver: "Et skær af latterlighed og flov komik må falde over de "ægteskaber" (i gåseøjne), hvor erotikken, der er selve det bånd, som binder menneskeheden til livet, er lavet om til et legetøj, et gyngereb."

Ingen som den store russiske forfatter Tolstoj (blandt andet i sin bog "Kreuzersonaten") har problematiseret den fra forplantningen løsrevne seksualitet. Tilstrækkeligt videnskabeligt materiale dokumenterer, at den såkaldte seksuelle frihed og uforpligtethed ikke var det forjættende frihedsbrev til menneskeheden, men den lige vej til sønderskudte parforhold, frustrationer, uforløste gensidige forventninger og utopiske krav, præstationsangst, impotens, frigiditet, voksende masturbation og selvtilfredsstillelse og ligefrem seksual- og livslede.

Denne naive og overfladiske underkendelse af barnet som samlivets sejrskrans, dets consummatum er vor tids dyrekøbte grundvildfarelse. Kærligheden mellem to mennesker når ingen højere bekræftelse end i, hvad Kaj Munk kalder "vor lykkes levende stjerne-fangst."

For Kaj Munk har barnet ligefrem en sakramental funktion, idet det helliger moderen uanset hendes moralske status.

Han fastslår: "Når en kvinde først er mor, er hun ikke længere en falden kvinde, ligegyldigt hvordan hun er blevet det. Jorden ejer ikke dyrebare ord end ordet mor, det er simpelthen det eneste navn på jorden, der er helligt, og sådan vil vi agte dem, der har retten til at bære det. Stillet over for et antikt religionspolemisk rygte - måske af jødisk oprindelse, at "Jesus var et produkt af en forbindelse mellem Maria og en romersk officer", erklærede Kaj Munk, "at om så var, diskvalificerede det ham ikke i hans øjne til at være Gudssøn."

Dette tænkt som et dræbende udfald mod kristendommen kunne mere end noget andet understrege den guddommelige solidaritet med "toldere og syndere", frelsen i skikkelse af en horeunge.

Han skriver: "Og hvad de uægte børn angår - ja, der må det med fornyet skarphed fastholdes, at en forfører er en slyngel, hvad køn så vedkommende end er af, og en forført en ynkværdig person, men i samme øjeblik den unge pige viser sig frugtsommeligt, er der ikke længere tale om brøde eller ynkværdighed: thi hun er helliget af det liv, hun skal føde. I erkendelse af det bør staten have opholdssteder, hvor sådanne kvinder hjælpes til rette, hvor de kan opholde sig under hele svangerskabet, om de vil, hvor de under lyse og kyndige og ærende forhold kan føde deres børn, og hvor de kan efterlade disse børn og besøge dem, så tidt det er dem muligt, hvis de ikke kan have dem med sig.

En stat, der kalder sig kristen har nemlig pligt, pligt, pligt til at gøre alt, hvad den evner, for at en kvinde skal opleve sin fødsel som sit livs rigeste stund.

Hvis en stat afgiver andre signaler eller foretager andre udmeldinger, kan den ikke smykke sig med kristennavn.

Tankevækkende er det, at Kaj Munk ikke tildeler kirken en opgave i den åndelige genfødsel af en abortforgræmmet menneskehed, men da han førte sit abortslag, havde to danske biskopper ikke konfirmeret en af den verdslige samfunds ubetinget værste udskejelser og nederdrægtigheder.

I dag har foreningen med obelisker rundet en milepæl. Vi har trukket alle abortens bagmænd frem ved håret, alle, der kynisk forsker og foretager aborter og lader andre betale - ofte en uhyrlig pris.

En professor, der ved sin forskning helt og aldeles stiller sig i dødens tjeneste, fordi der ingen helbredelsesmuligheder er for det ufødte barn, fortjener ikke agtelse og anerkendelse, men må sortere under, hvad den angelsaksiske verden klassificerer som "an enemy of the unborn" (en fjende af den ufødte).

En offentlig institution, for hvem den ufødte handicappede kun er et spørgsmål om kroner og ører, fortjener ikke agtelse og anerkendelse og må stemples som "an enemy of the unborn" (en fjende af den ufødte).

Denne krig mod det hjælpeløse, prisgivne og ufærdige menneske er den sjofleste af alle krige i menneskehedens historie, for som en englænder klart formulerede det: "Selv atombomber kan opfattes som en forsvarsforanstaltning, men ingen ved sin fulde tilregnelige fem kan stemple de udfødte som aggressorer, mod hvilke man bør forsvare sig med næb og klør."

Vejen hertil - til obelisker har været lang og tornestrøet, men en tak skal der lyde for den store, uegennyttige, ulønnede indsats, der har været ydet, men også en tak til foreningens solide bagland, der gennem fem år har vist os en bemærkelsesværdig tillid i udholdenhed.

I et opgør mellem stridende parter er det meget lærerigt at danne sig et udtryk af de sider af følelseslivet eller følelsesspektret, der aktiveres.

Vi har fået en klar fornemmelse af, med hvilke følelser Kaj Munk omfattede abortkartellet.

Som i forholdet til det Hitler-føjelige Danmark under besættelsen, ja, vel i grunden også til sine egne mordere var han ikke opfyldt af had, hævnthirst eller uforsonlighed. Grundtonen var harme, sorg og græmmelse. I skuespillet "En Almanakhistorie" skildres lægen doktor Houen, en genganger fra "ordet" ikke uden sympati. Abort er Houen en uting, men i ekstreme, håbløse tilfælde vil han holde ventilen åben, må der være en overkogningsssikring. Efter hans opfattelse vil det bjergskred, som et barn uden far i et snævert pietistisk miljø, retssag, fængselsstraf, avisskriverier, oppisket sensationsstemning omkring Borgensgård som rammen om dødeopvækkelsen, dette bjergskred vil rive den følsomme Maren med sig i afgrunden, tage livet af hendes hjertesvage mor og knække hendes stolte, retskafne far. Sådan tilspidser dramatikeren Kaj Munk sagen gennem et af skuespillets bipersoner, men han, doktoren er ikke forfatterens talerør, for livet er ikke en handelsvare, uanset hvor mange tungtvejende grunde, der kommer på bordet.

Kendte Kaj Munk overhovedet til foragt over for sine modstandere, har jeg gentagne gange spurgt mig selv - navnlig efter den ubehagelige oplevelse, som nytårsaften beredte mig oppe ved stenen.

Jeg ville gøre mit til, at stenen ikke skulle skændes, eventuelt fjernes, og jeg havde nok forestillet mig, at der i givet fald kunne vanke knubs.

Som det måske er kommet en eller anden for øre, var jeg udsat for lettere korporlig overlast og slet skjulte trusler på livet, et aftaget slips, hvor løkken blev strammet mere og mere. Symbolikken var soleklar. I det tilbageværende hul var der i hvert fald ikke plads til min hals. I den slags situationer bliver jeg kold som is.

En inderlig og ukristelig foragt mod den muskelstærke, trediveårige mand, der truende stod over for mig, fyldte mig, for han rørte mig jo ikke, han kvalte mig jo ikke. Med udsigt til 10 år eller mere bag tremmerne kunne han styre sit had, sine aggressioner. Han kunne holde fingrene fra mig som voksen mand, men som foster, som samme person i en ufuldstændigere udgave, som en, der ikke havde udfordret ham, ikke trådt hans tågede forestillinger over tærne, havde han uden at blinke afsagt min dødsdom og ladet abortlægen fuldbyrde den.

I dette øjeblik på Møllebakken havde jeg respekteret ham, om han havde forgrebet sig på mig og taget sin straf. Det var i hvert fald format. Nu var han blot ynkelig og foragtelig.

Lad Kaj Munk få det sidste ord:

Ak, hvor jeg længes efter
At eje fred med en og hver
Og bruge sine kræfter
På lutter vennefærd.

Hvor længes man mod himlen,
Hvor fri fra alle jordens bånd,
Man fatter glad i vrimlen
Sin værste uvens hånd.

Men under himmellåget
Skal evig bølge røg og damp.
Så sandt du tror på noget,
Så vil det noget kamp.

At tro er det rebelske
At ville værn, at måtte trods.
Kun den, der ej kan elske,
Kan slippe for at slå.

Altså af kærlighed til dit medmenneske, har du pligt til at rive ham ud af vildfarelsen. Det er en barmhjertighedsforanstaltning ikke at lade ham blive i løggen og selvbedraget og hærværket mod sig selv og sine omgivelser, men du skal holde dig fri af hadet.

Få dage, før Kaj Munk blev skudt, faldt ordene i Vedersø kirke: "End ikke Hitler hader jeg!"

NB: For den, der ønsker en historisk redegørelse, henvises til Arne Munks bog: "Kaj Munk og fosterdrabet", Lohse Forlag.